

Segítő kezek

A kastélyt valamikor a 18. században, a településen élő gróf számára építették. Az államosítás után, 1949-ben felszabdalták, hogy minél több embernek adjon otthont. Így történt, hogy évtizedekig több család lakott benne: ki a jobb, ki a bal szárnyban, ki pedig a hátsó traktusban. Még a gazdasági épületek sem maradtak kihasználatlanul: bolt működött bennük. A 2000-es években az egész épületet felújították, kertjét parkosították, ma pedig idősök otthonaként működik.

Itt él régi szomszédunk, Béla bácsi, akit a születésem óta ismerek. Kiskoromban ő tanított meg például fát vágni vagy fűrészelni, tőle lestem el a kétkezi munka minden csínját-bínját. Sajnos rokonai messze élnek; így már csak én járok hozzá rendszeresen. Régebben, amíg velünk szemben lakott, én is vásároltam be neki. Ma már erre nincs szükség, hiszen az otthonban teljes ellátást kap. Béla bácsi szívesen emlékezik vissza a régi időkre, pedig – ahogy mondja –, nem mindig volt könnyű dolga a világháború utáni, zárt és elszigetelt Magyarországon.

Sokszor eszembe jut, hogy a testvéreim és én milyen szerencsés helyzetben vagyunk, hiszen egy gazdasági és politikai közösséghez tartozó, független országban élhetünk. Anyukámék viszont gyakran mondogatják, hogy nem elég örülnünk a jólétnek és az ölünkbe hulló lehetőségeknek – tennünk is kell valamit Európa és az emberiség jövőjéért. Persze ne gondoljak mindjárt világmegváltó tettekre, próbáljam meg először saját közvetlen környezetemet javítani. Ez nekem is logikusnak tűnt: a sok kicsi, helyben szerveződő kezdeményezés hatással lehet a társadalom egészére.

Rávettem tehát osztálytársaimat, hogy fessük ki az idősök otthonának társalgóját. Látogatásaim alkalmával ugyanis feltűnt, hogy igencsak ráférne már egy kis tatarozás. Összesen tizenhatan dolgoztunk rajta, és az eredményre igen büszkék vagyunk.

A következő, nagyobb lélegzetű projektünk az lesz, hogy helyreállítjuk az esőtől megrongálódott kerti padokat és asztalokat. Az idősök otthonának vezetője nagyon hálás a segítségért, de mi leginkább a lakóknak kívánunk örömet szerezni. A Facebookon létrehoztunk egy csoportot, és közösségi finanszírozással már meg is vásároltuk a festéket és a lakkot. A csiszológépet Béla bácsitól kapjuk kölcsön – szerencsére jól emlékszem még, hogyan kell használni. Hiszen ő tanított meg rá!